UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Per adjunctionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-78172

Visual Library

2. Dixi (quantum ex hoc capite) nam ſi diu emptor retinuit cum gravi damno domini rem, tunc debebit ſarcire damnum ob injuſtam retentionem.

3. Inquires: Quanto tempore hic emptor malæ, ut jam ille bonæ fidei poteſt retinere rem furtivam emptã, ut tractet cum fure de retrahendo ſuo pretio? Reſpõdeo, id ſecundùm moralem prudentiam ex circumſtantiis eſt decernendum, præ oculis habitâ illâ regulâ, ut ex hac retentione (quæ certè non valde longi temporis eſſe debet) non redundet in novum damnum domini. Vide de Lugo citatum *n.* 3.

4. Si rem furtivam mala fide mihi donatam mala fide accepi; omnino me illam debere domino reſtituere, non autem furi, jam dixi modò *num.* 22.

De emente, ut item de acquirente rem alteri obligatam.

1. INcidit hîc dubium de re alteri hypothecatã, ſeu obligata quam ego fortè emi, ſeu per hæreditatem acquiſivi inſcius ejuſmodi obligationis: Domum, v. g. emi à Petro iuſto pretio centum aureorum; deinde apparet, eam eſſe obligatam Franciſco in aureis viginti, an debeam eos viginti Franciſco ſolvere? Reſpondeo, Cõmunis eſt doctrina, me debere, vel ſolvere, vel tradere illi domum: licèt poſtea regreſſum habeam contra Petrum venditorem. Ratio eſt, quia tunc urget radix reſtitutionis ex re accepta; ſicuti enim, ſi emiſſem eam domum à fure, nullum ego in eam dominiũ acquiſiviſſem: ita nunc ſecundùm illam partem reſpondentem viginti aureis non acquiro dominium ſaltem plenum, & perfectum, quia ſecundùm illam obligata eſt creditori, & veluti ejus eſt ea pars. Si vendidiſſet tibi eam domum is, qui erat in extrema neceſſitate, te non obligat, Valeſius in *Differ. utriuſque fori, v. Debitum, diff.* 11. Verùm, id vide apud de Lugo *dicta d.* 17. *ſect.* 3. *à num.* 95. Res eſt enim rariſſimi eventus.

2. Si acquiſiviſſes hæreditatem paternam, verbi gratiâ, quæ verè non ſufficiat ad Patris debita; ad nihil teneris in conſcientia, etiamſi non feceris inventarium. Quòd ſi bona hæreditatis ſufficiant, ſint tamẽ vinculata, debes ſolùm ex fructibus ſolvere eadem patris debita, ſi hæc debita ſint contracta poſt inſtitutum vinculum: At ſi fuiſſent contracta ante vinculum inſtitutum: vel ſi fuiſſent contracta ab inſtituente revocabiliter dictum vinculum, debes ex Capitali ſolvere; ut brevibus docet, aliis citatis, Bonacina *tom.* 2. *circa* 4. *Decalog. præced. diſputat.* 5. *part.* 4. *num.* 10. quia anteceſſoris bona ſemper tranſeunt cum onere quod habent reſtituendi cuique ſuum.

§. IV. *Occaſione prædictorum, explicamus quandónam per conjunctionem res aliena tranſit in meum dominium, ita ut non debeam rem ipſam in individuo.*

AD multa uſui erit explicatio, quam paramus afferre; nam propterea univerſaliter eſt tractanda, ut ne mireris, ſi ad alia, quæ hujus loci non videntur, divertamus: Id enim facit, ut ea omnia, quæ de ejuſmodi conjunctione ignorari non debent, hîc in unum collecta Lector addiſcat.

2. Quatuor modis hæc conjunctio formari, & eſſe poteſt: Primò, per alluvionem: Secundò, per adjunctionem: Tertiò, per confuſionem: Quartò, per admixtionem.

Per Alluvionem.

3. Alluvio in legibus, *Inſtitution. de rerum diviſione, §. propterea quod per alluvionem*, & deinceps alia eſt patens, alia latens. Latens eſt, quando per alluvionem aliquid inſenſibiliter tuo fundo adjungitur. Patens quando ex fluminis vi detrahitur aliqua pars fundi tui vicini, & transfertur in fundum tuum. His poſitis.

Dico augmentum fundi factum per latentem alluvionem eſſe tuum, per patentem eſſe prædicti tui vicini.

4. Rurſus inſula, quæ per alluvionem ſolet de novo naſci, naſci poteſt primò in alto mari, quod ſub nullius dominio ſit: Secundò in medio fluvio: Tertiò, in eodem fluvio, ſed propè tuum agrum: Quartò in eodem fluvio, ſed propè agrum vicini. His poſitis.

Dico in hanc ſententiam: Si primum, Inſula, eſt primi occupantis: Si ſecundum, dividatur inter te, & illum, qui eſt è regione poſitus: Si tertium erit tua, etiamſi deinde ſenſim, & latenter extendatur uſque ad vicinum: Si quartum erit vicini, ejuſdémque erit ſimilis latens extenſio.

5. Denique ſic aio: Si alveus fluvij divertat in aliam partem: novus alveus fiet publicus, vel ejus, cujus erat fluvius: Antiquus verò acceſcet iis, qui agros utrimque habent. Quòd ſi fluvius ex tuo agro Inſulam faciat, nemo dubitat Inſulam eſſe tuam.

6. Hæc vel ſancita ſunt in variis legibus, quas affert Molina *loco citato* aliique paſſim, vel ex aliis deducuntur, quas vide paſſim apud Doctores, Molinam *tom.* 1. *diſput.* 57. de Lugo *tom.* 1. *de juſtitia, diſp.* 6. *ſection.* 13. *à num.* 157. apud quos etiam invenies, An hæc accreſcant uſufructuario, an domino proprietatis, an emphyteutæ, an feudatario, quæ ſunt quæſtiones pertinentes ad Iuriſperitos.

Per Adjunctionem.

7. Quærimus; An quando aliquid alienum adnectitur tuæ rei, totum fiat tuum, v. g. partem veſtis pretioſæ alterius conſuis tuo veſtimento, vel gemmam alienam tuo annulo inſeris, An tota veſtis, annulúſque fiant tua. Tua eſſe colligitur *ex §. Quod ſi partem Inſtit. de rerum diviſione*, cum obligatione tamen, ſemper ſupponimus, reddendi domino æſtimatione ſuæ rei.

8. Verùm, ſic eſt diſtinguendum. Vel primò res aliena non poteſt ſeparari, ſalua tota re, ut ſi non purpureæ veſtis pars, ſed lanæ, ſeu fila purpurea aliena fuerint intexta cum tuis aliis, veſtémque compoſuerint: & tunc non dicetur purpura adjuncta tuo veſtimẽto; ſed vel admixta cum tua, vel confuſa in tua, quia pars tua ſeparari nequit, ſalvo veſtimento: imò non raró, nec diſcerni poterit ut ſi ejuſdem rationis, coloriſque eſſent tua, & aliena fila; atque de hoc loquitur *§. citatus*, & nos *à num.* 11. loquemur: ſicuti de admixto dicemus *à num.* 15.

9. Vel ſecundò, res aliena poteſt dicerni, ac ſeparari à tua; & tunc verè dicitur adjuncta. ex de Lugo *tom.* 1. *de Iuſt. d.* 6. *ſect.* 13. *num.* 160. & ejus tractatio pertinet ad hunc numerum; In quo caſu omnis æquitas requirit, ut pars illa adjuncta remaneat ſui domini. Ita Dicaſtill. *l.* 2. *de juſt. tract.* 2. *d.* 5. *d.* 9. *num.* 184. & 190. cùm enim partis illius dominium nunquam dominus amiſerit, & ex alia parte diſcerni, & ſeparari poſſit: cur non ſit ſeparanda, ac domino reſtituenda;

10. Sed quid dicendum de ædificiis, & plantis, quæ ſolo adjunguntur? Reſpondeo, ut ædificij dominus fias, debes in proprio ſolo illud conſtruere, *§. cùm in tuo, Inſt. de rerum diviſ.* nam ſi in alieno, ejus erit ædificium, cujus eſt ſolum, modò dominus ſoli tibi ſolvat expenſas, ſi bona fide proceſſiſti: nam ſi mala, nihil tibi debebitur.

Idem dic in plantis, domino nimirum ſoli eas cedere *§. ſi Titio, Inſtit de rer. diviſ.* compenſatis tibi expenſis, ſi bona fide plantaſti: nam ſi mala, nihil meritò habebis. Lege Caſtr. *de Iuſt. in genere, d. unica, pag.* 20.

Per Confuſionem.

11. Tunc res tua, & mea dicuntur confundi, quando non poteſt ex ipſis jam confuſis aſſignari ulla pars, quæ non ſit mea, & non tua. Miſces, v. g. vinum tuum cum vino meo, tuum lac, cum meo lacte, aſſignaréne poteris hanc verbi gratiâ, guttam eſſe tuam, hanc eſſe meam? Non ita. Pari modo ſi ex tuo vino, & melle meo fiat mulſum; ſi ex tuo ære, & meo argento, vel auro fiat

æs

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN